

Medlems Side, jeg veed ikke, hvorfor han egentlig valgte dette Exempel; der var jo mangfoldige andre Exempler, som kunde været anførte. Men hvad have vi at bestille med, hvor Civillisten tager sine Nødvendighedsartikler, hvor Hans Majestæt Kongen lader sine Trakter og sine Benklæder sy, hos hvilken Vinhandler han tager sin Vin, eller hvor Hoffets Uhre blive istandsatte? Er det ikke for os og for Staten den ligegyldigste Sag af Verden? Og følger det ikke ganske simpelt med Kongens Ret til at vælge sin Leverandør, en Ret til at anerkende visse Haandværkere af den ene eller den anden Slags ved at give dem et saadant Prædikat som dette? I England er det en noksom bekjendt Sag, at naar en større Handlende er Leverandør til denne eller hin af de kongelige Prindsjer, ansøter han dette meget omhyggelig som en Anbefaling. Og gaa vi til Amerika, Frihedens Land, ville De finde, at dersom der er en eller anden Handlende, Leverandør, Fabrikant eller Haandværker, der har været i den mindste Forbindelse med en kongelig Person, skynder han sig at kundgjøre dette for Verden; hvis en Stomager har havt den overordentlige Lykke at levere til hans kongelige Høihed Prindsen af Wales et Par Morgenflo under hans Reise, skriver han oieblikkelig med de største Bogstaver over sin Dør: Leverandør til Hans kongelige Høihed Prindsen af Wales, og i det frie store Amerika er dette en overordentlig værdifuld Reklame. Hvad vil det sige, at formene Hans Majestæt at udnævne f. Ex. en dygtig Pianist til Hofpianist og dermed betegne, at han særlig ønsker at høre ham ved Hofkoncerter? Er det passende for den lovgivende Magt, er det sømmeligt for den danske Rigsdag at ville blande sig i Forhold af denne Bessaffenhed, at ville opstille for Hans Majestæt Kongen Indskrænkninger i Benyttelsen af hans kongelige Frihed, som vi ikke vilde taale for Noget af os selv? Hvad vil det egentlig sige at udstede Forbud mod den Slags Ting? — Der er en Restauration, der særlig har anbefalet sig til „de Herrer fra Rigsdagen“. Dersom nu de Herrer have fulgt denne Anbefaling og spise der, og Værten saa averterer, at han er Favoritrestaurant for en stor Del

af Rigsdagens Medlemmer og derved søger at anbefale sig, er det da Noget, der griber forstyrrende ind i det borgerlige Liv, eller er det Noget, der skulde sætte os i Bevægelse for at forbyde det? Men forbyde vi ikke det ene, skulle vi heller ikke forbyde det Andet, og vi skulle være dobbelt varsomme med at gribe ind i dette Forhold, naar der paa andre Punkter er noget Stort og Alvorligt, vi ville til Livs — og her vender jeg da tilbage til det, som egentlig er Hovedpunktet for mig: Skulle vi stemme for Forslagets Dvergang til 2den Behandling eller ikke? Et æret Medlem for Maribo Amt (Frederiksen) fandt, at da han havde den Mening, at Lehnsgrevers og Lehnbaroners yngre Sønner hellere maatte blive eller kunne gjøre sig fri for deres Barontitler end bevare dem, vilde han stemme for Forslagets Dvergang til 2den Behandling, skjøndt han egentlig var uentig med det. Dette er en af de sædvanlige uklare Mellemstillinger, som kun forvirre og forstyrre, og paa den Maade gjør man let Lovgivningsværket til — jeg vilde gjerne bruge et stærkere Ord — et Tilfældighedens Værk. Naar ærede Medlemmer finde et Lovforslag liggende for sig, bestaaende af 20 Paragrafer, hvori der er en eneste lille Sætning, som de synes om, saa sende de gjerne Forslaget til 2den Behandling. Paa den Maade fremmer man ikke fornuftige og gode Love. Dette Lovforslag er en Helhed. Den, som sympathiserer med det i dets Helhed, den, som finder, at den Aand, hvoraf det er udgaaet, er en rigtig Aand, og at der skal arbeides videre ad den Vej, som man her er gaaet, han skal stemme for dets Dvergang til 2den Behandling. Den, som derimod finder, at dette Lovforslag i væsentlige Punkter har fjernet sig fra den naturlige og rigtige Vej, den, som finder, at det gjør den gode Sag Glade ved at blande Ting ind, som aldrig skulde være der, bør stemme mod dets Dvergang. Den, som mener, at der skal tages fat paa Sagen paa en ganske anden Maade, at man skal søge at rypke den Demoralisation, hvorefter der saa ofte har været talt, op med Nøde — og vel at mærke kun tage denne ene Plante og ikke tage i Slæng hvilken som helst Bunte af de Værter, der staa i vort